Ч. 221 Неділя 3 (15) жовтня 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Спростоване пос. Барвіньского. — Переговори ґр. Кляріґого в Чехами. — З трансвальско-англійскої війни.)

Перед кількома днями появила ся в віденьскій Neue freie Presse статя п. з.: Die Ruthenen und die Kriese, в котрій автор, якийсь „рускій посол" понаписував богато баламутних річий. На ту статю надіслав пос. Барвіньский таке спростоване: В ч. 12616 Вашої чт. часописи появила ся з пера рускою посла допись п. з.: „Русини і кріза", котра мене спонукує, деякі з дійсними обставинами суперечні подробиці, що відносять ся до моеї особи і моїх політичних товаришів, спростувати і просити о поміщеве сих слів:

Передовсім мушу зовсім рішучо заперечити твердженю дописувателя, мовби то я і мої політичні товариші перед кількома роками творили частину польского Кола, і по скликаню теперішної Ради державної вступили на бажане ґр. Баденього до полудневo-славяньского клюбу. Супроти того мушу дійсно зазначити, що я і мої політичні товариші в сесиї Ради державної 1891—96 творили окремий „Руский клюб" під проводом проф. Романчука, а по его виступленю з тогож 1893 р. під проводом крил. Мандичевского. По скликаню нововибраної Ради державної утворив я з моїми політичними товаришами, в порозуміню з др. Шустершічом і др. Креком, зараз першого дня по скликаню Ради державної „Славяньский християньско-народний Союз", до котрого належать всі словіньскі і хорватскі посли і сімох руских послів з Галичини і Буковини.

„Славяньский християньско-народний Союз" утворив з иншими ґрупами правиці парляментарну більшість, котра доси істнує. Є се ноторичний факт, що так Славяньский Союз, як і теперішна більшість правиці утворили ся не на бажане ґр. Баденіґого, але против его інтенциї, позаяк він бажав утворити більшість з вірноконституцийною шляхтою".

„Так само невірне є твердженє мнимого руского посла, мов би то утворене „Славяньского Союза" і его приналежність до правиці „не вийшли на користь руского народу, а тим менше полудневих Славян".

„Хоча політично-национальні відносини полудневих Славян не дуже відрадні, то всеж таки пособлюваню правиці мають они завдячити деякі зовсім немаловажні придбаня, а Русини між иньшим осягнули руску ґімназию Франц-Йосифа в Тернополі.

„На останку мушу так само рішучо відперти твердженє руского посла, мовби то руска митрополія у Львові за часів пок. кардинала Сембратовича була польскою експозитурою. Пок. кардинал Сильвестер Сембратович був на скрізь перенятий народно руским духом і вельми заслужений муж для руско-католицкої церкви і руского народу. Его значні добродійні записи, котрі покійник завіщав не церковні і народні цілі, стають між иньшими загально відомими подіями, найлучший доказ его високоблагородного і патриотичного духа. А що покійник і в політичних справах не був безвзглядним, засьвідчає ся обставина, що між иншими і пос. Танячкевич, хоч заступав иньший від політичної проґрами пок. кардинала напрям, завдячує его підмозі свій мандат.

Вчерашні часописи приносять деякі подробиці о конференциї ґр. Кляріґого з молодоческими послами дром Скардою і Пацаком. Politik довідує ся, що ґр. Клярі заявив, що язикові розпорядженя мусять бути безуслівно знесені, бо правительство не бачить иншого способу, аби привернути нормальні відносини парляментарні і управильнити язикову справу. Впрочім ті розпорядженя були односторонні і мусіли обиджувати Німців. Посли Скарда і Пацак заявили, що безуслівне знесене язикових розпоряджень єсть тяжкою кривдою, заподіяною Чехам та уступленем правительства перед обструкциєю; то дуже поважний крок, однако не дає ніякої запоруки, що обструкция, котра вже стала немов парляментарною інституциєю перестане і що не ужиють еї инші сторонництва, коли правительство займе супротив них неприязне становище. Чехи не мають иншої дороги, як хопити ся найострійшої обструкциї против кождого правительства, котре против них виступить. Ґр. Клярі відповів, що знесеня язикових розпоряджень не треба так розуміти, немов би то була кривда заподіяна Чехам; то лиш бажане правительства, аби привернути стан, який був до року 1897, бо міністерство хоче мати вільну руку. Посли Пацак і Скарда запитали, яка буде провізория на місце язикових розпоряджень та звернули увагу ґр. Кляріґого на заколот, який може настати. Ґр. Клярі відповів, що правительство нічого ще не рішило в тій справі. Взагалі чеські посли мали таке враженє, що правительство ще не рішило ся, чи має предложити парляментови язиковий закон для Чехії, чи видати державний закон для всіх провінций. Ґр. Клярі признав, що стрічає в тім напрямі богато перепон і тому старае ся пізнати гадку і бажаня всіх сторонництв.

З поля полудново-африканьскої війни до-

---

58)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Як же він може шкодити мені у Данила? — спитала Павлина перепуджена.

—А хтож то може знати, пані Дурска?— відповів Керрінґтон. — Але то не має нічого до річи. Не скажу, щоби я в тій справі не був зовсім неінтересований. Кажу Вам отверто, що ні; для мене дуже важна річ, щоби ґраф Реджінальд оженив ся з богачкою а не з Вами.

— Він ніколи й не думав женити ся зі мною — відозвала ся Павлина борзо і з огірченем.

— Та й я гадаю, що ні; але він був би Вас дуже радо хотів скомпромітувати перед цілим сьвітом, щоби хтось инший з Вами не оженив ся; був би хотів дуже радо хвалити ся відносинами до Вас, яких ніколи не було; був би хотів позбавити Вас всеї можности зробити щастє в иншім напрямі як коло стола до граня. Але що до сего послідного, то я готов не допустити до того, а що я его маю більше в руках, як хто небудь инший, то від мене зависить, щоби до того не прийшло. Звідки у мене тота власть і длячого я еї доси виконував, того не питайте. Я Вас прошу лиш, щоби Ви мені вірили, що в сім случаю ужию еї лиш для Вашого добра і в Вашій обороні.

Павлина висказала кілька слів признаня, а він говорив дальше:

— Коли Реджінальд Еверстронґ буде знати, що я тут, що знаю о всім, що і як діє ся, що я готов вмішати ся до всего на Вашу користь, то він не буде мати відваги прийти сюди і своєю заздростию шкодити; буде вмушений — як, то инше діло — здержати свою заздрість і злість та спиняти свое ворогованє против Данила Дарґуна. Але то собі запамятайте пані Дурска, що ворожости Реджінальда не треба собі легковажити, бо то єсть колода, на котру Ваш нареченний міг би спотикнути ся.

Павлина поблідла.

— Бережіть же его від неї — стала она просити. — Ратуйте его. Дайте мені хоч дрібочку бути щасливою, коли то може бути на сім сьвіті.

— Так і зроблю, пані Дурска — відповів Керрінґтон. — Ви вже так зробили, як я Вам радив, і не маєте причини жалувати ся на наслідки того.

По тих его словах проявив ся на задумчивім лици Павлини легонький усьміх щасливої любови.

— Позвольте мені бувати так часто, як лиш можна, а не будете мати причини боятися Реджінальда. Він здібний до всего. Але мене боїть ся, а коли буде знати, що я кріпко постановив помагати Вам до того, щоби Данило Дарґун з Вами оженив ся, то не буде мати відваги отверто тому противити ся. Але єсть одно условє, під котрим я можу тут часто бувати — а він говорив їй то в такий спосіб, як би хотів їй зробити як найбільшу ласку — пан Дарґун не сьміє знати, що я Віктор Керрінґтон.

Павлина вдивила ся на него з таким хвилевим недовірєм, як свого часу панна Брюир, коли він їй поставив подібне условє, та спитала яка тому причина.

Тогди розповів їй Керрінґтон на свій лад любовну історию Гонориї Еверстронґ. Говорив о тій „нещасливій живці", котру Дарґунів вуйко привів до такого значіня і богатства та розповів про сьмішне обвинованє, з яким она виступила против него.

— Пан Дарґун ніколи мене не видив — говорив Керрінґтон — і я не знаю, чи він зміркував безосновність, просто божевільність такого обжалованя. На всякий случай не хотів би я робити ему неприятної пригадки і для того осьміляю ся зробити Вам то предложенє, щоби мені вільно було приходити сюди під іменем пана Кертона і щоби я так був ему представлений. Невинний спосіб сфальшованя імени, чи як гадаєте, пані?

Павлина звичайно як женщина не дуже противила ся тому, що крило в собі якусь загадочність і потайність, отже й пристала на то предложенє. — Що тут може шкодити імя,

носять, що передвчера висадили Бури у воздух анґлійский панцирний поїзд, що віз пушки і муніцию до Мафекінґа. Бури стріляли до поїзду з пушок, убили 15 анґлійских вояків і забрали до неволі всїх їдучих поїздом. Жінки і діти перевезено з Мафекінґа до Капштадту. — Рівночасно з войсками трансвальскими виступили против Анґлійцїв і войска Оранськоі републики. Президент Оранії Штайн видав відозву до Бурів, в котрій взиває їх до борби за віру і свободу. В відозві сказано, що Анґлійцям проживаючим в Оранії вільно виїхати до суботи вечера за границї краю.

Новинки.

Львів дня 14-го жовтня 1899.

— Товариство будови руско-народного театру імени Івана Котляревского у Львові пригадує Вп. Членам, що надзвичайні загальні збори відбудуть ся в недїлю 15-го н. ст. жовтня с. р. о 3-ій годині пополудни в великій комнатї товариства „Руска Бесїда“ (Ринок ч. 10). Предмет наради: „Зміна трех параґрафів нового статута, не затверджених міністерством, внесеня членів і інтерпеляциї. Перед самими зборами відбуде Видїл товариства коротке засїданє.

— Будова „Народного Дому“ в Черновцях зближає ся вже до кінця. Цїлий партер крім двох комнат на „Руску Касу і редакцию „Буковини“, заняла бурса. На першім поверсї гарне мешканє, призначене на винаєм, уже готове, а комнати призначені для товариств стануть готові за кілька тиждuів. В сали і в комнатах товариств, на сходах і в друкарни буде електричне освітленє.

— Любовний драмат. В місцевости Костна під Рекою залюбив ся учитель в своїй товаришцї по званю, однак та на всї обяви его любови була глуха і слїпа. Мимо того залюблений попросив еї о руку, а коли она відмовила, присяг зімстити ся. Зачаїв ся коло еї мешканя, а коли она виходила до школи, вискочив із сховку і стрілив до неї два рази з револьвера. Умираючу відвезено до шпиталя, а еї загорячого обожателя арештовано.

— Великі снїги упали в горах Карконошах в Чехії, а на зелїзній дорозї межи Петербургом і Москвою, а Москвою і Смоленьском, була сими днями така заметїль снїгова, що під снїгом поломили ся сотки стовпів телеграфічних. В ґуберніях тверскій і ярославскій лежить снїг місцями на півтора аршина грубою верствою. В Калузї знов був хмаролом.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Кілька слів про копанє і прятанє бараболь. При копаню бараболь треба передовсїм на то зважати, щоби їх добре обчищувати з землї; щоби відкидати на бік надгнилі і поперетинані бараболї, складати їх на купку і спрятати з поля. На поли треба добре позазбирувати всї бараболї; для того треба поле добре заскородити боронами і ті бараболї, що при тій роботї вийдуть ще на верх, повизбирувати. Наконець треба ще поле зорати і за плугом визбирувати бараболї. При прятаню бараболь на зиму треба зважати на то, щоби они були о скілько можна сухі. Коли бараболї суть мокрі, то треба їх розгорнути і лишити так, щоби висхли. Прятати бараболї найлїпше не в глубокі ями, анї не в купи вовсїм верх землї, але в трохи вкопані в землю купи. На меншу скількість бараболь робить ся круглі купи, на більшу подовгасті. В тій цїли викопує ся яму на пів або на три чверти метра глубоко, береги в них робить ся трохи косо спадисті, так, щоби яма в горі була трохи ширша як в сподї, спід ями і береги вистелює ся верствою соломи, або сухого листя, також сосновим четинєм або висипує ся попелом, а на то складає ся бараболї в стіжок на півтора метра високий і так лишає ся на кілька днів невкритими, розуміє ся, коли красна погода. Коли підосхли, вкриває ся їх тонкою верствою соломи з околотів, на котру можна ще дати верству сухого листя, а на то приходить тонка верства землї, котру приплескує ся лопатою. Під таким легким накритєм позістає бараболя, аж доки не возьме мороз; за той час може она в купі підосхнути. Скоро возьме мороз, вкриває ся еї грубою верствою землї, оттак на яких 35 центим., а на вершку робить ся ще один або два комини, після величини купи. В тій цїли збиває ся чотири дошчинки разом так, щоби отвір в них був на 10 центим. і вкладає ся коминок так глубоко, щоби досягав аж до бараболь. Замість такого коминка можна ужити також дренової рури. Ті комин ки затикає ся скрутликами соломи або клоча і в часї погоди відтикає ся їх. Щоби вода не затікала до бараболь, копає ся доокола купи ровець, з котрого земля служить до вкриваня купи. — Щоби бараболї на насїнє добре перезимували, треба їх розгорнути на сонци і часто обертати, щоби добре позеленїли від сонця; они тогди витримають мороз та не будуть кільчити ся анї в пивници анї в ямі. В лютім треба їх розгорнути в яснім і теплім місци, а тогди они будуть борзо кільчити ся, засаджені посходять на борзї, а бараболї з них будуть пересїчно більші і рівномірнїйші. — *(Народ. Часоп.)*

— Кілька рад що до тученя свиний? Свинї у кормнику повинні діставати чотири рази на день їсти і все в однї і тій самій порі перший раз досьвіта, другий раз перед полуднем, третий раз по полуднии а четвертий раз пізно вечером. Пору годованя треба завсїгди допильнувати, щоби свинї не непокоїли ся і не квичали, що шкодить при тученю. При кождім годованю треба корм давати в малих порциях, по трохи. В перших початках тученя треба давати корм більше плинний, пізнїйше більше густий. По кождім погодованю треба налити свиням чистої води до пиття. В кормнику не треба більше свиний держати як чотири, але й лїпше годувати разом дві як одну, бо тогди обі лїпше утучать ся; свиня, любить бути з другою і тогди лїпше їсть. Пажерливі свинї, котрі других підїдають, треба вилучити. В кормнику не повинні мати свинї богато місця, найбільше два квадр. метри і треба на то зважати, щоби всаджені до кормника штуки мали о скілько можна однакову вагу та були згідливі. Дуже важна річ, щоби в кормнику було завсїгди чисто та щоби була суха підстілка. Корм повинен бути мягкий і легкостравний, варений, парений або заколочений з горячою водою, сирваткою (даєром) або брагою, що при бараболях та бураках навіть конче потреба; стручкове зерно, збіже і послїд та кукурудза повинні бути шротовані. Корм треба подавати свиням теплий, а не горячий анї не студений. Коли корм буває за горячий, то свинї можуть дістати якої нестравности; коли же буває раз теплий раз студений, то свинї можуть легко хорувати і рідко добре утучать ся.

коли дійстно конче потреба, щоби сей чоловік тут бував!

— Але ще одно треба взяти під розвагу — сказав він; — іменно то, що пану Дарґунови булоби то неприятно, як би він тут сходив ся з таким чоловіком як я; длятого предкладаю, щоби я виступав тут яко свояк панни Брюир. Се зовсїм добре пояснить причину, длячого я буду часто заходити до Вашого дому. Щож Ви на то, панї Дурска?

— Як хочете, — сказала Павлина з легким серцем. Я певна того, що Ви то робите з доброго серця, пане Керрінґтон — чи Кертон, хотїла я сказати. Але як то менї і Шарльотї буде дивно, що будемо мати заєдно хоч на око свояка при собі, ми що так довгі часи жили самісенькі одні на сїм божім сьвітї.

Она говорила то якоюсь мішаниною оґірченя і легкодушности, котра кождого праведно думаючого чоловіка мусїла прикро вразити, але Керрінґтонови зробила приятність, бо була доказом для него, як безрадною і недосьвідною була панї Дурска і яким догідним знарядом могла она стати ся в его руках. Остаточно договорили ся до того, що пан Дарґун мав на другий день познакомити ся в віллї Ґільтон з паном Кертоном, своякомк панни Брюир.

Представлене відбуло ся. Керрінґтон не потребував богато придивляти ся, щоби пізнати, що Данило Дарґун так залюблений, як лиш може бути мужчина, о котрім можна припускати, що він готов зробити і найбільшу дурницю, та що й Павлина була під впливом того самого, душу покірно настроюючого чувства, котре хоч з еї сторони не так було сильне, але з кождим днем росло в силу, чим більше пізнавала високо моральні і духові прикмети свого нареченого. Пан Кертон сподобав ся Данилови Дарґунови, але він і робив все що лиш міг, щоби ему сподобати ся. А то ему вповнї пощастило ся і він ще того самого вечера завів дуже сердечні зносини з первим братом ґрафа Реджінальда Еверстронґа.

Віктор Керрінґтон уважав завсїгди і на все дуже добре а сего дня при обідї уважав особливо пильно на всїх, що сидїли при столї. Зважав на все, що Павлина їла і пила та й запамятав собі улюблені страви і вина панни Брюир і Данила Дарґуна. Панна Брюир не пила вина, Павлина лиш дуже мало а Данило Дарґун пив виключно лиш вино Кляретъ. Під конець обіду поставлено на стіл сервіс лїкеровий — один з тих не многих предметів штуки, які ще були лишили ся збідпїлій аван турници; красні як рідко фляшки з венецияньского і хорошенькі чарочки з подібного до опалю і червоного як рубін скла. Ті чарочки сподобали ся були Данилови Дарґунови особливо і Павлина поналивала курасао до червоних чарок. Она як би лиш для жарту дотулила ся губами чарки, коли подавала еї свому нареченому, а Керрінґтон видїв добре, що она лїкеру не покоштувала.

— Ви, панї, не любите курасао? — спитав він нїби оттак собі.

— Нї, я ще нїколи его не пила і взагалї не пю лїкерів.

— Та бо й вина майже не пете.

— Нї — відповіла Павлина — я звичайно пю дуже мало.

— Так!

В голосї Керрінґтона при тих словах слїдно було якесь значінє. Він підчас обіду придивляв ся дуже пильно пани Дурскій і добачив у неї рід якогось зворушеня, якийсь нїби горячковий блеск в еї очах, якесь нервове одушевлене, як би викликане чимсь сильнїйшим як вода. А всеж-таки тота женщина пила підчас обіду майже лиш воду. Та й тота якась нїби горячкова веселість, яка пробивала ся в еї поведеню, була тогди, коли она сьогодня увійшла до сальону, така сама, як тепер. То була фізіольоґічна і психольоґічна загадка, котра пана Керрінґтона дуже заінтересувала. Та не трудно прийшлось ему еї відгадати. — Тота женщина заживає опюм в сякім або такім видї — подумав він собі.

Панна Брюир навіть і не скоштувала згаданого лїкеру, а еї своякк пив Мараскіно. По короткій перерві встав Данило Дарґун, щоби підійти до дам, але коли прийшли до дверий від столової комнати, пан Керрінґтон спостеріг ся, що ему в столовій випав якийсь лист, і він вернув назад, щоби его піднести, але перед тим ще отворив Дарґунови двері до сальону.

В столовій все ще було незмінене; зі стола ще не позбирали. Віктор підійшов до стола, взяв карафку з курасаом, держав еї одною рукою до сьвітла а другою наливав щось з малої фляшчинки до неї. Він дивив ся, як той плин мішав ся з тамтим другим, так, що не було і слїду з его роботи. Відтак поставив карафку легонько назад на то місце де стояла і усьміхнений вернув назад до дам.

ГЛАВА ДВАНАЙЦЯТА.

В клюбі.

Реджінальд Еверстронґ не знав нїчогісенько о тім, що Віктор Керрінґтон робив, коли дістав лист від приятеля, взиваючий его на розмову в означенім часї. Суд Керрінґтона о характері Реджінальда був зовсїм добрий. Через цїлий той час було то для его заровумілости прикро, що Павлина мовчить і очевидно не дбає про него.

Він не мав анї одного листу від Павлини, котра звичайно писала до него так довгі і повні жалів та розпуки листи — листи, в котрих з кождого рядка пробивала ся безнадій-

— Квашене капусти. Квашена капуста має дуже велике значінє в господарстві, бо служить не лиш на дуже добру, здорову і поживну страву через цїлу зиму, але приносить ще й гроші, бо єї можна в містї добре продавати. Коли б хтось у нас взяв ся до квашеня капусти на більші розміри, міг би робити з нею добрий інтерес, хоч би лиш доставляв єї для вiйска. В Німеччинї повводились вже навіть фабрики квашеня капусти, і хто знає, чи незадовго вже навіть і квашену капусту не будуть до нас спроваджувати. Одна така, давнїйша фабрика єсть в місточку Біттельборн в Німеччинї. Заложенє єї коштувало 42.500 марок (25.000 зр.) Там звозять капусту цїлими фірами, робітницї обчищують відтак головки а машина їх шаткує та зсипає в бочки, де робітники, убрані в деревлянї черевики, толочать єї та посипують солию і ялівцем. Фабрика та перерабляє в осени 10.000 сотнарів метричних капусти, купує сиру по 4 марки (2 зр. 40 кр) за 100 кільо, а продає 100 кільо квашеної по 16 до 20 марок (9 зр. 60 кр. до 12 зр.) Заробок величезний! Друга спілкова фабрика капусти єсть у Вікрат в реньскій провінцнї. Она перерабляє 200 сотнарів капусти на день, а може переробити і два рази тілько; має 2.500 бочівок до розсилки квашеної капусти; купує сиру по 2 марки (1 зр. 90 кр.) квашена коштує по 8 марок (4 зр. 80 кр.) за 100 кільо а продає гуртівникам по 12 марок (7 зр. 20 кр.) за 100 кільо. Фабрикі ті мають по містах своїх аґентів, котрим платять по 5 процент провізиї. От що значить квашена капуста! А у нас коби люди хоч для себе та на дрібну продаж квасили! — Квасити капусту не так трудно: Насамперед треба злагодити бочку, добре єї випарити і вимити та намочити, щоби добре затягнула ся і не текла. Відтак оббирає ся головки, шаткує ся на шатківници (або й сїче ся ножем). Пошаткована капусту солить ся, при чім рахує ся на 40 головок середної величини пів кільо соли та домішує ся, як хто любить, трошки кмену. Дно бочки вистелює ся відтак більшими листочками капусти і на них устелює ся рівномірно пошаткована капусту, котру відтак убиває ся довбнями (не толочити босими ногами, як то у нас декуди роблять!) і так наповняє ся бочку аж під сам верх. Можна ще покласти в бочці кілька верств головок на крижівки і цїлі яблока. Повну і добре убиту довбнею бочку вкриває ся чистим платком, кладе ся на ню чисте денце а на нім тяжкий камінь та лишає ся бочку в теплім місци, щоби капуста кисла. Коли вже укисне стілько, що стратить гіркість, треба викотити бочку в холодне місце, щоби капуста не перекисла, а відтак від часу до часу очищувати єї. — *(„Народ. Часоп.“)*

Всячина господарска.

— Як обходити ся з новими бочками? Нові бочки треба добре вимочити, щоби дублик і инші творива, які знаходять ся в дубових клепках, з них вийшов. На то треба особливо тогди уважати, коли хтось хоче ужити нових бочок на вино з овочів. Найлїпше єсть налити чистої води до нових бочок і дати їм довший час постояти, а відтак воду відливати і наливати сьвіжої. По вимоченю студеною водою треба бочку випарити кипятком пять або й десять разів, а горячу воду треба аж тогди виливати, коли она в бочці вистигне. Уживати до митя бочки вапна або соди, не придасть ся до нїчого, лїпше вже взяти на 100 лїтрів води 100 ґрамів вітриолю (сїркового квасу.)

— Добра маса до покостованя дерева. Бере ся сьвіжий сир, перецолікує ся его добре і розтирає ся відтак на камінній плитї подібно як фарбу додаючи до него т. зв. водного скла. Масу ту треба доти розтирати, аж она стане так як сируп. На 5 кільо того сироватого водного скла дає ся 3 кільо ультрамарини, та додає ся тілько води, щоби одержати таку масу, котра дасть ся добре розмащувати на дереві та буде его добре покривати. Хто хоче мати червону масу, нехай додасть т. зв. анґлїйскої червоної (Englischroth). Можна також додати якої небудь иншої фарби.

— Новий улий. В німецкій часописи „Haus-Hof-Garten“ подає якийсь Німець рисунок і опис нового улия, котрий він придумав, а котрий має бути дуже добрий особливо до зимованя пчіл і до підбираня меду. Улий той о скілько можна зрозуміти з опису і рисунку має: 1) подвійне горішне дно, одно з верха а друге в серединї, котре при помочи двох шруб зверха дає ся підсувати в гору і спускати в долину. Під тим другим дном в серединї єсть решіткувата перегорода. На весну пiднимає ся внутрішне дно в гору так, щоби приперло аж до верхного, а межи двоякого рода рамки, довші і коротші вкладає ся згадану решітку. Довші рамки для черву суть 26 центим. широкі а 32 високі, а коротші або піврамки суть лиш 16 центим. високі. В осени витягає ся решітку з помежи рамок і внутрішне дно спускає ся в долину так, що піврамки приходять на цїлі рамки.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Цїна збіжа: Відень 12 жовтня: Пшениця 8.60—9.40; жито 7.10—7.35; ячмінь 6.70—9.25; овес 5.80—5.90. — Тернопіль 7-го жовтня: пшениця 7.40—7.80; жито 5.70—5.90; ячмінь 5.00—5.80; овес 4.80—5.00; кукуруза (стара) 0.00—0.00; гречка 6.50—6.85. — Чернівцї 12 жовтня: Пшениця 8.20—8.40; жито 6.30—6.35; ячмінь (броварний) 6.25—7.00; овес 5.15—5.20; ріпак 0.00—0.00; кукуруза 5.40—5.45.

— **Цїна волів у Львові.** На торзї дня 11 жовтня плачено за середні воли пересїчної живої ваги 400 до 600 кл. по 25 до 30 зр. за 100 кільо. Згін був середний, торг оживлений. Цїна мяса в різници: передне по 45 до 50 кр.; задне по 48 до 54 кр. за кільо.

— **Цїна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 12 жовтня 3436 штук телят, 1779 штук живих а 1138 штук патрошених безрог, 519 штук патрошених овець і 59 ягнят. За патрошені телята плачено по 40 до 48 кр., за живі 32 до 50 кр., за лїпші 50 до 54 кр.; за найлїпші по 56 до 60 кр. — За молоді безроги 34 до 43 кр., за патрошені тяжкі 48 до 54 кр., за підсвинки — до — кр. За патрошені вівцї 32 до 42 кр. за кільо. Пара ягнят по 5 до 12 зр. — Живі вівцї плачено по 22 до 24½, бракові по 19 до 21 кр. за кільо.

— **Цїна продуктів у Відни.** На торг від дня 7-го жовтня до 13-го жовтня привезено 190.000 штук яець і около 1.500 кільо масла. Продавано: Найлїпших 32 до 33 штук, лiхших 34 до 35 штук, з вапна 38 до 40 штук за 1 зр. Масло найлїпше столове по 1 зр. 20 кр. до 1 зр. 35., масло з села по 1 зр. 10 кр. до 1 зр. 20 кр., звичайне масло торгове по 1 зр. до 1.10 зр.; сьвіжий сир по 24 до 28 кр. за кільо.

— **На мід і віск** торгу у Відни ще нема. Сей рік уважають загально за найгірший на мід вже від цїлого ряду лїт. В многих сторонах улиї порожні. Цїна буде означена аж в слїдуючім тиждни. Торг воском також ще спочиває; тепер зачинають витоплювати. Єсть надїя на добрий добуток.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 жовтня. Вчера не було нїяких конференций, натомість нинї і в слїдуючих днях відбудуть ся переговори ґр. Кляриґого з послами Лемішем, Доберніґом і Прадем та з послами італїяньскими.

Берлин 14 жовтня. Парохід „Ніґер“, що прибув до Лїверпуля з Ріо дель Реі привіз вість, що в західній Африцї, коло Камеруна, вирізали мурини цїлу німецку експедицию, зложену з комісаря і 100 вояків.

Відень 14 жовтня. Wiener Ztg. оголошує оповіщенє міністерства справ внутрішних щодо отвореня нового староства в Переворску, котрого урядова діяльність розпочинає ся з днем 1 падолиста 1899. — Ходять вісти, що делеґациї будуть скликані в часї між 15 а 20 падолиста. Речинець буде оголошений аж на другий тиждень.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

на любов, котру красна Австрийка надармо тратила для того, що сам собі був божищем, а котрого підлоту она ще тогди перечувала, коли ще его держала ся.

Ґраф Реджінальд приймав звичайно ті листи з такою рівнодушностию, як би то они ему належали ся.

— Бідна Павлина — думав він собі иногдї, коли глянувши байдужно на тоті парфумовані листки, складав їх назад. — Бідна Павлина! Як щиро она мене любить, шкода що она така бідна! Коби так мала гроші, то не було би нїчого пишнїйшого як тота огненна любов! Але серед даних обставин то лиш клопоти — чиста мука. На щастє я за мало маю сьмілости, щоби їй то отверто сказати, і так лишає ся все по давному. А при тім і бою ся, що она мимо моїх натяків все-таки буде гадати, що остаточно мої вигляди пожертвую для неї.

Оттак думав собі Реджінальд, доки Павлина обсипувала его скарбами своєї безкористовної прихильности.

Він був від дитиних лїт зарозумілий і самолюбивий, а чим ставав старшим, тим більший ставав той его порок. Его нещастя і розчарованя не зробили его лїпшим, противно, ще лютійшим і твердшого серця.

В часї его бідноти і пониженя було то вдоволенєм для него, що міг здобути серце женщини, котру многі надармо любили — більше як она того була варта. Реджінальд Еверстронґ, колишнїй лев аристократичних сальонів, уважав то за данину для себе, котрому ніби то нїяка женщина не могла оперти ся.

З того вийшло, що ґрафа Реджінальда то боліло, коли нараз листи від Павлини перестали приходити. Він рішив ся був відповідно до ради Керрінґтона чи радше відповідно до его закиду перервати свої візити у Павлини, але не сподївав ся подібного поступованя з єї сторони і то его боліло. Она перестала писати. Чи може бути, щоби она его вже не любила? Не вжеж хтось инший, хтось богатший і менше самолюбивий міг заняти его місце в єї серци?

Єму пригадало ся то, що Віктор Керрінґтон наговорив ему про Данила Дарґуна; але він анї на хвильку не міг тому повірити, щоби его первий брат міг позискати собі прихильність Павлини Дурскої.

— Може бути, що она й ласить ся коло него — думав він собі — іменно же тепер, коли его доходи подвоїли ся. Може би навіть і віддала ся за него — женщини такі вже дивно інтересовні. Але серцем не перестала би належати до мене.

Ґраф Реджінальд чекав тиждень, чекав дві неділї, від Павлини не було листу. Відповідно до письменної умови пішов він до Керрінґтона, але его приятель або набрав иншого погляду або змінив свою тактику; він не дав ему нїякого поясненя.

Від того часу, коли Керрінґтон був на обідї в віллї Гільтон, був він через вісім днїв що дня гостем в тім домі. Спостереженя, які він тут робив, дали ему можність рішити ся прискорити свої проекти. Не було вже сумнїву, що Павлина опанувала вже серце Данила Дарґуна; він рішив ся борше, як то Керрінґтон предвидів, оженити ся з нею. Керрінґтон вже тепер не побоював ся, що конфлїкт межи Данилом Дарґуном а ґрафом Реджінальдом вибухне за борзо і що тїнь, яка би з тим мала впасти на добру славу Павлини, прийде за скоро — чим скорше прийшло би до роздору, тим лїпше. Керрінґтон прибрав длятого здержаливий і загадочний тон, котрий доводив ґрафа Реджінальда до розпуки.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).